

a vystihl také jeho správný smysl. Přijde na průměrného zákazníka; žalovaní nedbají toho, že nebylo zjištěno, že by zboží, tvořící předmět sporu, kupovali jenom krasobruslaři a jenom odborníci. Správně vyvrátil odvolací soud také námitky, jež žalovaní opírali o předpisy § 43 obč. z. o. a § 5 zákona o ochraně známek. Nejde tu vůbec o to, že by mělo býti Augustu Sl-ovi — jenž ostatně není stranou v tomto sporu — zakázáno, aby používal třeba v obchodním styku jména k označení podniku. Běží jenom o to, že žalovaní nemají mu býti nápomocni v tom, aby na úkor žalobců uváděl do obchodu výrobky, zboží, se závadným označením (odst. 3, § 11), a že žalovaní mají takové závadné zboží z obchodu odstraniti, případně také sami se zdržeti dalšího nabízení anebo přímého označování zboží způsobem, který byl uznán závadným. To by mohlo býti požadováno také od Augusta Sl. samého, neboť také od něho smělo by se požadovati, aby si pro své výrobky vyhledal jiné označení, než které se stalo zatím příznačné pro výrobky z podniku žalobcova, a aby si způsobem, který se nesrovnává s dobrými mravy soutěže, na úkor soutěžitelů neosoboval výhody, jež pro žalobce jako soutěžitele k tomu oprávněného vyplývaly právě z toho, že se shodou okolností označení zboží jménem bratří Sl. stalo v zákaznických kruzích příznačným a zboží takové hledaným mezi zákazníky. Podle zásad soutěžitelské slušnosti neměl by ani August Sl. jako nový výrobce těžiti z této skutečnosti jenom proto, že má náhodou stejné příjmení »Sl.«, nýbrž musil by se, chtěje zůstat u tohoto druhu výroby, postarati o to, aby si výrobky jeho v soutěži prorazily cestu pod takovým označením, při němž by k záměně dojiti nemohlo, což pak platí také proti žalovaným, pokud takovým zbožím chtějí dále obchodovati.

Čís. 14195.

Byla-li cizozemská firma zaviněním tuzemské firmy nucena zaplatiti odškodné v cizozemské valútě, jest jí přiznati proti tuzemské firmě nárok na náhradu toho, co byla nucena zaplatiti, v měně československé podle kursu z doby vzniku škody.

(Rozh. z 22. února 1935, Rv III 1073/33; důvody viz Úr. sb. 1982.)

Čís. 14196.

Pro rozdělení výtěžku za svršky, jež jsou vesměs zatíženy týměž přednostním zástavním právem, jinak však jsou zabaveny pro různé věřitele, a jež byly zároveň prodány, neplatí sice ustanovení § 222 ex. ř., než přes to je výtěžek dosažený za všechny svršky rozdělit na podstaty, sestávající z výtěžků za svršky, zabavené pro jednotlivé věřitele a přikázati pohledávky zajištěné na všech svrších z úhrnného výtěžku a pohledávky věřitelů zajištěných jen na jednotlivých podstatách ze zbytků připadajících na jednotlivé podstaty.

Rozh. ze dne 23. února 1935, R I 1558/34.)